

Pers en Voorlichting

Hof van Justitie van de Europese Unie

PERSCOMMUNIQUÉ nr. 22/16

Luxemburg, 1 maart 2016

Arrest in de gevoegde zaken C-443/14 en C-444/14
Kreis Warendorf / Ibrahim Alo en
Amira Osso / Region Hannover

Het Hof van Justitie spreekt zich uit over de verhouding tussen het vrije verkeer van personen die internationale bescherming genieten en de maatregelen ter bevordering van hun integratie

Een woonverplichting mag worden opgelegd aan personen met de subsidiairebeschermingsstatus wanneer zij meer met integratieproblemen worden geconfronteerd dan andere personen die geen burger van de EU zijn en legaal verblijven op het grondgebied van de lidstaat die deze bescherming heeft verleend

Volgens een Unierichtlijn¹ moeten de lidstaten aan personen waaraan zij de subsidiairebeschermingsstatus² hebben toegekend, het vrije verkeer op hun grondgebied toestaan onder dezelfde voorwaarden als die welke gelden voor andere personen die geen burger van de EU zijn en er legaal verblijven.

Wanneer personen die de subsidiaire bescherming genieten sociale uitkeringen ontvangen, dient hun verblijfsvergunning voor bepaalde tijd volgens het Duitse recht te worden vergezeld van een woonverplichting in een bepaalde plaats (hierna: „woonverplichting”). Enerzijds kan deze verplichting een redelijke spreiding van de lasten van deze uitkeringen over de verschillende bevoegde instanties tot doel hebben. Anderzijds kan zij beogen de integratie in de Duitse samenleving te bevorderen van personen die geen burger van de EU zijn.

Ibrahim Alo en Amira Osso zijn Syrische onderdanen die in 1998 respectievelijk 2001 in Duitsland zijn binnengekomen. Aan hen werd de subsidiaire bescherming verleend. Zij kregen tevens een woonverplichting opgelegd, die zij aanvechten voor de Duitse rechters. Het geding is thans aanhangig bij het Bundesverwaltungsgericht (Duits federaal hof voor bestuursgeschillen), dat aan het Hof van Justitie vraagt of de woonverplichting verenigbaar is met de richtlijn.

Met het arrest van vandaag stelt het Hof om te beginnen vast dat **de richtlijn de lidstaten verplicht om aan personen waaraan zij de subsidiairebeschermingsstatus hebben toegekend, niet alleen toe te staan dat zij zich vrij kunnen bewegen op hun grondgebied, maar ook dat zij er vrij hun woonplaats kunnen kiezen**. Bijgevolg vormt een woonverplichting voor deze personen een beperking van het door de richtlijn gewaarborgde vrije verkeer. Wanneer deze verplichting alleen wordt opgelegd aan personen die de subsidiaire bescherming genieten, vormt zij eveneens een beperking van de toegang van deze personen tot de door het Unierecht vastgestelde sociale voorzieningen.

In dit verband benadrukt het Hof dat de personen die de subsidiaire bescherming genieten principieel niet mogen worden onderworpen aan een regeling die strenger is dan de regeling die van toepassing is op personen die geen burger van de EU zijn en legaal verblijven in de betrokken

¹ Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (PB L 337, blz. 9).

² De subsidiairebeschermingsstatus kan worden toegekend aan personen die geen burger van de EU zijn en niet de hoedanigheid van vluchteling hebben, maar op ernstige en op feiten berustende gronden nood hebben aan internationale bescherming.

lidstaat, wat de keuze van hun woonplaats betreft, en dan de regeling die van toepassing is op onderdanen van deze staat, wat de toegang tot sociale bijstand betreft.

Desalniettemin oordeelt het Hof dat een woonverplichting kan worden opgelegd uitsluitend aan personen die subsidiaire bescherming genieten, wanneer zij zich, gelet op de doelstelling van de betrokken nationale regeling, niet in een situatie bevinden die objectief vergelijkbaar is met die van personen die geen burger van de EU zijn en legaal verblijven in de betrokken lidstaat of met de onderdanen van deze staat.

Vervolgens erkent het Hof dat de verplaatsing van personen die sociale uitkeringen genieten, of hun ongelijke concentratie op het grondgebied van een lidstaat, een onredelijke spreiding tot gevolg kan hebben van de aan deze uitkeringen verbonden financiële lasten over de verschillende bevoegde instanties. Een dergelijke ongelijke spreiding van de lasten is evenwel niet speciaal verbonden aan de eventuele hoedanigheid van persoon die subsidiaire bescherming geniet in hoofde van de personen die sociale uitkeringen ontvangen. In deze omstandigheden **verzet de richtlijn zich tegen een woonverplichting uitsluitend voor personen met de subsidiairebeschermingsstatus om een redelijke spreiding van de lasten na te streven die verbonden zijn met de betrokken uitkeringen.**

Het Hof merkt daarentegen op dat het aan de Duitse rechter toekomt na te gaan of de personen die subsidiaire bescherming genieten en sociale bijstand ontvangen, meer worden geconfronteerd met integratieproblemen dan andere personen die geen burger van de EU zijn en legaal in Duitsland verblijven en er sociale bijstand ontvangen. Indien deze twee groepen van personen zich niet in een vergelijkbare situatie bevinden ter zake van de doelstelling van integratie in Duitsland van personen die geen burger van de EU zijn, **verzet de richtlijn zich er niet tegen dat aan personen met de subsidiairebeschermingsstatus een woonverplichting wordt opgelegd om hun integratie te bevorderen**, zelfs wanneer deze verplichting geen toepassing vindt op andere personen die geen burger van de EU zijn en legaal in Duitsland verblijven.

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170

Beelden van de uitspraak van het arrest zijn beschikbaar via "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106